

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Gud planted en Have fra Øst til Vest

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Gud planted en Have fra Øst til Vest", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946, 1944-1964*, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig12val-shoot-workid56704/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirkeskole. - 1946

32 Skyer dog blaane,
Soel dog og Maane
Med dem udgaae!
Engle dog hvidske,
Modet opfriske,
Salighed spaae!

No. 3.
Paradiset.

Mel. af L. M. Lindeman; Omkvædet mangler.

- 1 Gud planted en Have fra Øst til Vest,
Til Jordklimpe-Folket herveden,
Der Roserne duffede først og bedst,
Med alle Smaablomster i Eden.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 2 Den Have sig strakke fra Hav til Hav,
Hvor Jævdøgn og Vaar haver hjemme,
Og Floderne fire den Kvægning gav
Med Yndighed ei at forglemme.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 3 En Kjæde af Bjerger paa hver en Leed
Vel tjende for Mure og Volde;
Var Sommeren stundom lidt lummerheed,
Gik Vaaren til Bjergerne kolde.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 4 De Træer at tælle, som der Man saae,
Det tør jeg slet ikke forsøge,
Paa Sletten dog fandtes ei Palmer faa,
Paa Bjergerne Cedre og Bøge.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!

- 5 Og midt i den Have stod *Livsens Træ*,
Paa det var Guds Mildhed at kiende,
Han vil ei, at Folk de skal døe som Fæ,
Men leve med Ham uden Ende.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 6 Men *Kundskabens Træ* paa Godt og Ondt,
Desværre, faldt deiligst i Øie;
Et lysteligt Syn, det er tit usundt,
Det Lækkreste haardt at fordøie.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 7 De Fugle at nævne, som Nat og Dag
For Jorddroffen sang under Himlen,
Det mægter slet Ingen, men Lærke-Slag
Sig hæved dog høit over Vrimslen.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 8 Da tænker jeg, Lærken var rød og guul,
Saa deilig som Phønix at sige,
End graa synger kiønt dog den lille Fugl,
Naar Soel monne dale og stige.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 9 Hvert Dyr at opregne, sig skikked bedst
For ham, der dem alle gav Navne,
Saalidt dog som Løven, den raske Hest
I Eden har været at sayne.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!
- 10 Paa Brinkerne mylred de hvide Faar,
I Engen gik Kiøerne røde,
I Skoven sprang Hjorte og brune Raa'r,
Paa Marken holdt Dands de og Møde.
Ak! hvorelænge var Adam i Paradis!

- 11 Der groed ei Hlavre, ei Byg og Rug,
End sige da Klinte og Heire,
Men høit over Kornet, som vi har nu,
Som Rør groed Hveden hin feire.
Ak! hvorlænge var Adam i Paradis!
- 12 Hvor Eden var deilig, slet Ingen veed,
De Lærde har Kiv om dens Leie,
For nu er paa Alting vendt op og ned,
I Midten gaae Hvalernes Veie.
Ak! hvorlænge var Adam i Paradis!
- 13 I Palmernes Hjem kun, som her tillands,
Er Levninger fine tilskue,
I Skyen kun Glimt af den første Glands,
Naar Tordneren spænder sin Bue.
Ak! hvorlænge var Adam i Paradis!
- 14 Det kommer deraf, at den Jordklimp fin,
Gud lavede op med sin Aande,
Har Levninger nu kun af Lykken sin,
Nedsunket i Vee og i Vaande.
Ak! hvorlænge var Adam i Paradis!
- 15 For Sølv fik vi Staalet og Bly for Guld,
Det Ene maa ligne det Andet,
Saa spiller sig Lykken for Mand af Muld
I Sky som i Hav og paa Landet.
Ak! hvorlænge var Adam i Paradis!
- 16 For Synden er kommet i Verden ind,
Har meer vi af Ørk end af Eden,
Men bedst ogsaa bære kan nu vort Sind
Det Ringe og Grimme herneliden.
Ak! hvorlænge var Adam i Paradis!

- 17 Saa lad os i Verden om *Edens Lyst*
Ei speide fra Bjergenes Toppe,
Men elske det Billed, vi har i Bryst,
Og *Paradis* søge histoppe!
Ak! hvorelænge var *Adam* i Paradis!
-

No. 4.*)

- 1 Herren, som raader i Himmerig,
Ham vil vi love og prise,
Og om Hans Verden underlig
Synge en aandelig Vise,
Ham til Priis, som er A og Ø,
Blev ei født og kan aldrig døe,
For hos ham er Livets Kilde.
- 2 Høiclofts-Sale i Tusind-Tal
Havde de himmelske Hære,
Og indtil Morgen-Stjernens Fald
Alle de fremmed Guds Ære,
Evighedens Halleluja
Salig kvædede de til og fra,
Af Andet de ikke vidste.
- 3 Oprør der blev i den store Leir,
Stolthedens Moder var Avind,
Daarerne drømde sødt om Seir,
Løfted mod Almagten Glavind,
Fienden sagde i Hjerte sit:
Norden kalder jeg Rige mit,
Der reise jeg vil min Throne.
- 4 Englenes Fald var som Stjerne-Skud,
Hvo kan vel staae mod Almagten!

*) Efter et Brudstykke hos Angelsachsenen *Kædmon*.
Grundtvig II.